

**Óh Izráel, ha te
meghallgatnál Engem!**

"A Dávid házára és Jeruzsalem lakosaira pedig kiöntüm a kegyelemnek és könyörülhetességnak lelkét, és reám tekintenek, akit átszegeztek, és siratják öt, amint siratják az egyetlen fiút, és keserégek utána, amint késereinek az elcsőzött után."
Zak. 12. 10.

ÓH IZRÁEL, HA TE MEGHALLGATNÁL ENGEM!

Zsolt. 81:9.

BUDAPEST, 1947.

Rózsa Endre
1927–1945.

Felelős kiadó: Rózsa Gyuláné
Sylvester Rt., Budapest, XIV., Hermina-út 51. — F. v. Schlitt H.

ELŐSZÓ

„Boldogok a halottak, akik az Urban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lelek, mert megnugosznak az ö faradságuktól, és az ö eselekedeteik követik öket.“ (János jel. 14: 13.)

E füzetben szereplő fiatal zsidó fiú és édesanyja lelke fejlődése fő mozzanataiban kezdtől fogva, szeméim előtt folyt le. A fiú csendes, nagyobb érzelmi hullámok nélküli, inkább befelé, mint kifelé elő mély lélek volt. Az ilyenfajta egyén hitelete nem érzelmi hullámzásokból, hanem elősorban megyyőződésből áll. Tapasztalásunk szerint ezek érik el lelkí téren a Szentírás szerinti érett fertősgöt, a Krisztus teljeségével ékeskedő kort. A hitteletnek ez az érettsége nem feltétlenül áll összefüggésben az életkor haladásával. Vannak hitben elő lelek, akik kilönféle belső megközösségeik miatt hosszú élet alatt sem érik el ezt a fejlettiséget, mások viszont mély hitük és az elő Istenben való nagy bizodalmuk folytán ifjú koruk ellenére ékeskedhetnek ezzel a lelkí érettséggel.

Most, halálá után már késégileg megállapítottó, hogy a fiatal *Rózsa Endre* ilyen fejelett, az örökkévalóságra kész lelke állapotban hagyta el e mulandóságot. Alkalmas volt vele nem sokkal ha-

Iála előtt életveszélyes helyzeteiben találkoznom. Nem egyszer adva volt számára a menekülési lehetőség, de látszott rajta, hogy nem azt tekinti elsőrendű feladatának. Mikor már többször-magával hideg össi esőben gyalogolt Németországhoz fel, alkalmá lett volna elválni rokonaitól és bajtársaitól, de a lehetőség felkínálásakor nyugodt, távolbanéző tekintettel és mély megyőződéssel úgy láttá, hogy Krisztusról való egész eddigi bizonyságátéte semmivé válna, ha hozzájártozót és bajtársait bajnokban elhagyná. Azaz is indokolta a menetben való maradvását, hogy most, ha nem is hiteér és Krisztusáért szenvend, hanem zsidó voltáért, úgy látja, hogy az elő Istenben és a Messias Krisztusban való hitével, valamint az így nyert lelkí erejével, ha kell, mindenhalálig segítésére tud lenni népének. Olyan nyugodtan és olyan megyőződéssel foglalta el ezt az álláspontot, hogy a menekülési ajánlatot nem lehetett mégegyszer ismételni. Nyilvánvaló volt, hogy megyőződése és ebből fakkadó további sorsa Istantól adatott néki. Utóbbi igazolta és megpecsételte az a körülmény, hogy mindenügy töretlen hithen maradt és az utolsó hiradások szerint a vele lévő és ugyancsak meghalt nagybatya is Krisztusban való elő hitben hunyt le szemeit. Utolsó tápfáleük mindenkitőjüknek Isten Igéje volt, amaz elő kenyér, melyről Jézus beszél (János ev. 6.), megmondván, hogy aki ebből eszik, él örökké.

E fiatal gimnázista előtt hittének különös jele és gyümölcsére az ő türelő anya bizonyságátétele és ama rendíthetetlen nyugodalma, hogy fia Krisztussal együtt ama boldog örökkévalóságban van, amely

megtérése óta szüntelenül szemei előtt lebegett. Az anya és fiú elő hittének és hű bizonyságátételenek a többi között egyik különös gyümölcs lett az a kedves üriasszony (Dr. Bacher Béláné), aki sok külső és belső nehézséggel teljes élet után talált nyugodalmat Jézusban. Amíg ő testi egészségeben járt, csendes, de nyilvánvaló lelkei növekedésben ápolta az Úrral és lelkei testvéreivel való közösséget. Mikor gyógyíthatlan betegsége esett és másfél évig viselte sulyos betegségének terheit, akkor még különösebben jelentkezett hirtélelénk lelkei és testi hatása. A sulyos betegség igénybe vette hittének minden erejét, de mondhatunk, hogy az mégsem fogyatkozott el legnagyobb kínai között sem. Megadatott néki, hogy gyógyíthatlan betegsége természetellenesen folyt le. Bár nem oldatott fel a betegség alól, de orvosiag érthetetlen módon kb. egy eszenlővel nyült meg élete. Ezalatt kórházitársai között sokaknak lehetett nemcsak bizonyságui, hanem világosságul és vágasztlásul is. Ezt a rendkívül nehéz missziót sokan csodálkozással figyejték, de a lelkei emberek előtt nyilvánvaló volt, hogy a zsidó misszionák különös jelensége ő, akit Istent e kritikus időben zsidó orvosok és zsidó betegek előtt állított bizonyságul önéikik. A lelkei emberek előtt világos volt, hogy dr. Bacher Béláné hosszú szendrései a nehez zsidó misszionák a tartozéka, bizonyítván eztazzal, hogy hitét és Krisztusáról való bizonyságátételeit a nagy testi fájdalmak sem nemították el. Mégis adatott néki annyi nyugalom és erő, hogy még kétszer saját lábán felkereshette gyülekezetét és ama lelkei közösséget, ahol belső embereben fejnövekedett. Így megerhette utolsó kívánságát,

hogy lelke testvéreivel együtt emlékezzen meg Urának és Krisztusának ama haláláról, amely az ó bűneit is elvette,

Anya és fiú, valamint dr. Bacher Béláné mint lelke gyümölcs világosan szemeink elé állítják a különös zsidó missziót. Nem annyira szavakból áll ez, hanem életnek erejéből, valamint példájából. Ábrahám megkeményedett szívű magvának különös bizonysságtevéket állított Isten, aiknek nemcsak békés éleben, hanem országutti vándorlásban, deportálás táboraiban, kórházi ágyon, gyógyíthatatlan betegségen és anyai gyászban kell jó magatartással preddikálni. Nagy kegyelem, de egyúttal nagy felelősség is ez mindenakra nézve, aik ezeket a nehéz és sokszor néma prédikációkat látják és hallgatják. Kétezer év óta Izráel népének ezek a prófétái, igazi bizonysságtevői. Ne magyarázza felre senki az ó szenvendésüket és halálnakat, mert ők ezekben is a próféták utódai. Szenvendésük, haláluk, vagy gyásznak nem Isten büntetése ő rajtuk, hanem hitüknek próbája és missziójuknak nehézsége az ó néptükkel szemben.

*Dr. Kiss Ferenc
orvosprofesszor.*

FIATAL ZSIDÓFIÚ MEGTÉRÉSE ÉS ERRŐL VALÓ BIZONYSAĞTÉLE

„Isten közelsége oly igen jó nekem.“

(Zsolt. 73, 28.)

Édesanyám buzdítására olvasgattam a Szentírást és rájöttem, hogy az Úr Jézus Krisztus a zsidók Messziása. Nagyon örülttem ennek a felfedezésnek, de még nem éreztem azt a nagy boldogságot, amit édesanyám életében tapasztaltam. Azt sem tudtam megérteni, hogy miért beszél édesanyám mindenkinél az Úr Jézus Krisztusról.

Egyeszer aztán Isten kegyelmébe fogadott és újjászülettem. Az eset úgy törént, hogy megismerkedtem Stewart Douglassel, és ő meghívott egy előadására, amit a Krisztus-hívő zsidók között tartott Budapesten.

Arról beszélt, hogy Krisztust nem elég ésszel hinni, hanem *szívünkbe is be kell fogadni, hogy megvaltottjai lehessünk.* Ez réám mély hatást tett, és az előadás után megmondtam édesanyámnak, hogy most jövök rá, hogy én eddig csak ésszel hittem az Úrban. Másnap eljött hozzánk Stewart Douglas és komolyan beszélgetett velem erről. Megmagyarázta a

Szentírásból, hogy az Úr Jézus azért halt meg a keresztfán, hogy engem megráztson örökké életem legyen. Aztán negkérdezte tőlem, hogy el tudom-e ezt hinni, és mit érzek az Úr iránt! Azt válaszoltam, hogy hiszem, és nagy hálát érzek iránta. Azt kérdezte még tőlem, hogy meg akarom-e köszönni az Úr Jézusnak, amit értém tett? És ó mondott egy imát angolul, amit édesanyámnak kellett volna lefordítani, hogy én utána mondjam. A Szent Lélek csodálatos ereje által azonban, dacára hiányos angol nyelvtudásomnak, folyékonyan utána mondtam magyarul, hamarabb, mint azt édesanyámnak ideje lett volna lefordítani.

Az egész idő alatt remegtem, és Douglas magyarázta, hogy ez a Szent Lelek ereje. Attól kezdve vagyon boldog leszem, és éreztem azt is, hogy most már jobban szeretem az én drága Megváltómat, mint bárkit a világban, jobban, mint anyám vagy apám.

Legutóbb az első ürvezsorám vételle alkalmával éreztem ismét a Szent Lelek küllönös erejét, és noha még ezelőtt egy felével nem tudtam a bemenítkezés lényegét megérteni, most én is vágyat érzek magamban arra, hogy kövessem az Úr szavát és bemenítkezzem az Ö nevében.

Budapest, 1941.

Rózsa Endre
IV. gimn. tan.

KEDVES ZSIDÓ TESTVÉREIM!

„Boldog az, akit te kiválasztasz és magához fogadsz, hogy lakozz a te tornáciaidban; Iadd teljesedjünk meg a te házadnak javaval, a te templomodnak szentiségeivel!” (Zsolt. 65, 5.)

Nagyon szeretlek Benneteket, nagyon megértelek, együtt érzek veletek ... Ismerem a ti fájdalmatokat... Hogyné ismerni, mikor népem minden szemedéshöz részt kaptam magam is.

Nekem azonban van Valakim, aki a fájdalmamban megvígasztal, akinek a hűségében és szeretetében, mióta csak ismerek, nem csalódtam, és tudom, hogy nem is fogok csalódni.

Ezt a Valakit én nagyon sokáig nem ismertem, nem is akartam megismerni, mert Jézusnak hívták. Jézus! Ez a név elég volt arra, hogy ne érdekeljen semmi felőle. Honnan tudtam volna, hogy kit rejti ez a név! Hogy Ő a mi Messiasunk!!

Orthodox zsidó családból származom. Dédapám, ükapám, híres nagy rabbik voltak. Ullmann Salamon és Salom; sirjukhoz Makóra még ma is sokan zarán dokolnak. Hallottam róluk gyermekkoromban, hogy nagyon istenfélő életet éltek. Gondolom, Isten:

szerette is őket, de a legnagyobb szeretetet és áldást mégis reám, a késői utódra, araszottá; mikor levette szeméről a hállyogot, és láttatott nagy világosságot. „Bizony hittel jegyezlek el téged magammak, és megismered az Urat.“ (Hos. 2: 19.)

Megismertem az Urat! Testvérem, Ö nem tette az én balgatag ellenségeskedésemre, hanem megkeresett engem, hitet adott és megváltott bűneimből. Mint említettem, nagyon messze voltam attól, hogy Krisztussal foglalkoztam. Isten azonban úgy irányította, hogy egyszer kezembe vettém a Bibliát. Először bizalmatlannul forgattam, mert nem akartam elhinni, hogy a mi Thóránk és Prófétáink könyvei hamisítatlannak lehetnek a „Keresztyén Bibliajában“. Akkor még 12 éves kisfiammal elővettek az Ö Mózes-könyveit és összehasonlítgattunk. Csak amikor megyőződtem róla, hogy a szöveg teljesenazonos, akkor kezdtem el olvasgnati. Bevallom, eleinte nem sokat értem belőle, de érdekelte, mert szerettem volna tudni az igazságot; eljártam hát olyan helyre, ahol magyarázatot kaphattam. Így minden kövelebb kerültem az Igéhez, Csdálatosaknak találtam azokat az ótestamentumi jövendöléseket, melyek a Messiásra vonatkoztak és Jézus Krisztusra ráilllettek.

Krisztus nemes lényében már gyönyörködtem ugyan, de egyelőre még nem tudtam hinni isteni mi-voltában. Túlságosan belém volt idegrődve, hogy nekünk zsidóknak csak egy Istenünk lehet. Igaz, hogy Benne is ősek akkor kezdték őszintén hinni, mikor Krisztus tanításait hallottam, illetve olvastam. Egy napon hangzott felém az Ige: „Békességet hagyok néktek; az én békességet adom nétek:

nem így adom én nektek, mint a vitág adja. Ne nyugtalanodjék a ti szíveteik, se ne féljen!“ (János 14: 27.) Ezután Jézus ígérite azoknak, aikik Benne hisznak. Engem szíven talált, mert nekem akkor ugyan még mindenem és mindenkim megvolt, de ezután a nagy, abszolút békességet soha nem ismertem. Isten hűséges tolmácsa magyarázta, hogy ez pedig mindenkié lehet, aki el tudja hinni, hogy Krisztus Isten Fia, meghalt és feltámadt a mi bűneinkért, személy szerint pedig az én bűneimért... Bensőmben őszintén kívántam, bár el tudnám hinni ezt! Isten meghallgatta az én ki nem mondott imádásomat és öt nappal később csoda történt velem: hittem. És azóta békességem van! Soha el nem képzelt békesség!... Megváltozott lelkiallapotom kétségtelenül tette, hogy Krisztus minden szava igaz. Valóság lett hält számomra az örökéletről tett kijelentése is.

„Aki hisz énbenem, ha meghal is, él.“ (Ján. 11: 24.) Ennek tudatában átértékeltem az életet, eddig esak üzletasszony voltam. Most már maradandó kincseket kívántam gyűjteni... Kincseket, melyeket a rozsdameg nem marhat, a moly meg nem rághat, és a tollvajok ki nem áshatnak. Ilyenekért imádkoztam. Legfőképpen pedig azért, hogy akiket olyan nagyon szeretek, azok is elnyerjék Isten nagy kegyelmét: bűneik bocsánatát és az örökeletet.

Isten meghallgatta könyörögésemet, egymásután hitrejuttottak: kisfiam, férjem, kisleányom, testvéreim, barátaim és még sok más kedves lélek. Nagyon boldog lettem... Hitem napról-napra erősödött, míg egy napon tetszett az Ürnak, hogy megpróbáljon... Egyeszerre vesztettem el legdrágább kincsemet, ál-

dott, édes 18 éves fiamat és szeretett drága öcsémet.
Elég talán, ha annyit mondok, hogy együtt járták a
deportálás, a szennedés nehéz útját... együtt a ha-
lában... együtt az örökreletheben...

Krisztus nélküli kibírhatatlan szörnyű fájdalom!
Vele, az Övigasztaásában: szent bizonyság, elő re-
ménység, hogy addig is, amíg viszontláton öket,
jobb helyen vannak, s már nem kell ezen a bűnös
földön járnio.

Isten azt is megréttette velem, hogy szennedésekben
kell átmennem nekem magamnak is, hogy másokat
megvigasztaħassak, azzal a vigasztalással, amellyel
Maga az elő Isten hajolt le hozzáam nagy bánatom-
ban.

Szívem mélységes hálájával hirdetem hát: nincs
fájdalom, melyet Ö meg ne gyógyíthatna!
Ne nekem higyi! Próbáld meg Te Magad, majd
megítárod, megtapasztalod, Messiásod, Szabadítód, Iz-
ráel Szentje Ö!

Rózsa Gyuláné,

Budapest, VI., Teréz-körút 4.

